

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in veljá po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadiene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXV.

V Ljubljani, 17. sušca 1882.

List 11.

Terpečemu Zveličarju.

Pozdravljam mili Jezus Te,
Z ljubezni, ki terpiš za-mé;
Oh, bodi naj ljubezen ta
Na vekomaj pozdravljana!

Z ljubezni v Getsemanu tam
Te vidim sklonjenega k tlam,
Za moj greh moliš, se solziš,
Britkosti same kri potiš.

Z ljubezni za-me, oh strašno
Razbičati si daš teló,
V potokih lije rešnja Kri,
Za moj, za grehe vsih ljudi.

Z ljubezni za-me kronan si,
Ah — s ternjem kronan — Kralj časti,
Si bil strašno zasramovan,
Za žezlo terst Ti v roko dan!

Z ljubezni za-me, moj Gospod!
Zadeneš križ, pretežki hlod,
Ki ga otežil je moj greh,
Medliš pod njim kervav na tléh.

Z ljubezni Ti, o Kralj nebés!
Daruješ se na križni lés;
Ko vso preliješ kri svetó,
V rešenje duš, zapreš okó. —

Pa kaj, o Jezus! jaz storim
Z ljubezni za-te, al gorim? —
Ah! v strašni nehvaleznosti
Ponavljam z grehi rane Ti!

Pa glej, Zveličar moj, skesan
Obljubim Ti današnji dan;
Ne bom Te ranil z grehi več,
Učenec Tvoj čem bit' goreč.

Spoznam ljubezni večne žar
Pozdravljal bodem jo vsikdar.

Preljubi Jezus, daj, o daj,
Da bom Te hvalil vekomaj!

Radoslav.

Posnétek okrožnice sv. Očeta Leona XIII do italijanskih škofor.

(Dalje.)

Na mesto tolikih in tolikih ugrabljenih dobrót pa nastopijo naj večí nadloge. Zakaj tisti, ki sovražijo keršansko modrost, prekucnejo državo v nesrečo, naj tudi še tolikanj terdijo, da delajo le za njeno srečo. Nobena reč serc tako hudo ne podžiga in naj kužljivših poblepnost tako ne budi, kakor nauki teh ljudi. Oni namreč zaničujejo nebeško luč sv. vere v umu in v vedi; kjer pa je ta ugasnila, tam se človeški um prekucuje v zmoto, ne vidi resnice, in le prelahko zabrede v nevredni in ostudni materijalizem (zatopljenje v golo posvetnost). Oni zaničujejo večno in nespremenljivo ravnilo in ne spoznajo Boga za naj višega postavodajavca in sodnika. Kjer pa teh podlág ni, tam postave pogrešajo zadostnega in primérnega zagotovila, vse zapovedi za ravnavno življenja se izpeljujejo le samo iz človeške volje in menitve. V državi vsled tega iz nezmérne svobode, ki jo oznanujejo in tirjajo, vstane razuzdanost; za razuzdanostjo pa nasleduje razdjanje reda (prekucije), in to je naj večí nesreča in kuga v državi. Zares, ni je bilo bolj ostudne in žalostne države, kakor tista, v kateri so taki nauki in taki ljudje kaj časa gospodovali. Neverjetno bi bilo, ko bi ne imeli tega novih zgledov pred seboj, da ravno ljudje, ki so v hudodelnem divjanji ime svobodo zlorabili, so se v moriji in požiganji pasli.

Ako Italija dozdaž tolikih grozovitost ni še občutila, moramo to najprej pripisovati posebni dobroti Božji, potem pa temu vzroku, da tisti samopašni in hudodelni nauki še niso mogli dobiti gospodstva, ker v veliki večini so Italijani stanovitni v katoliški veri. Ako pa bi se vérski jezovi prederli, bi se Italija naglo pogreznila v naj bolj žalostne strahote, ki so svoje dni naj večí in naj bolj cveteče narode pretresale. Zakaj enaki nauki morajo gotovo tudi enak konec imeti, in seme ravno tiste pregrehe mora tudi ravno tisti sad roditi. Še več,

italijansko ljudstvo bi za žaljenje vere moralo morebiti še britkejši šibe okusiti, ker na greh nezvestobe in brezbožnosti bi navalilo še tudi zadolženje nehvaležnosti. Ni bilo namreč kako naključje ali begoča človeška volja, da je bila Italija že od začetka deležna po Jezusu Kristusu pridobljenega zveličanja, da je v njenem naročju bil postavljen Stol sv. Petra, ter je v dolgem teku let uživala velike in božje dobrote, ki same po sebi pritekajo iz katoliške vere. Zato bi se pač močno imela bati tega, kar sv. apostelj Pavel nehvaležnim narodom žuga in preti, rekoč: „*Dežela, ki velikrat na njo padajoč dež serka v se in tečne rastline obrodi tistim, ki jo obdelujejo, prejema blagoslov od Boga; ako pa rodi ternje in osát, je zaverljiva in prekletju blizo, njen konec je požganje.*“ (Hebr. 6, 7. 8.) (Dalje nasl.)

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov kerščanstva. III.

1. Blaženi Janez Berhmans.

(Dalje.)

Obširno mi tukaj ni popisovati njegove samostanske popolnosti, vendar nekterih poglavitnih reči, se mi zdi, da ne smem zamolcati, ker so za sleherno mlado serce tolikanj podučljive.

Po skerbnem dveletnem pripravljanju v novicijatu mu je bila dovoljena trojna redovna obljuba, ki jo je storil sabotni dan, 25. sept. 1618, in kmali potlej so ga zaradi njegovih dušnih zmožnosti in serčne blagovitosti poslali v Rim, kjer je ostal do smerti.

Trojna obljuba! to mu je bil zdaj predragi biser, ki ga je hranil na dnu svojega serca z vso mogočo zvestobo in čuječnostjo. Prav po Jezusovem izgledu je ljubil sv. revščino tako, da se je vsemu odpovedal in tudi naj manjše reči ni maral svoje imenovati. Njegova vestnost je bila v tej zadevi tako velika, da si še priproste podobice ali košček papirja ni upal sprejeti ali darovati ali posoditi brez dovoljenja viših. Ko nekikrat ni imel prilike za dovoljenje prositi, pa je vendar od sobrata sprejel podobico v spomin, je bil valed tega tako v sercu nemiren, da si je to zapisal v dnevniku za napako, ki jo hoče vedno obžalovati. Drugikrat je prišel od kardinala Belarmina in so ga vprašali, kaj je dobil za dar od kardinala, je odgovoril: „Nič; in ko bi mi bili kaj ponudili, bi si bil ponudbo hvaležno odrekel.“ Belarmin to zve, se začudi in pravi: „Ravno tako bi bil sv. Alojzij govoril in delal.“ — Ponošena obleka, zastarela priprosta sobna oprava mu je bila najbolj všeč; a čisto in snažno pa je moralo pri njem biti vse.

Če mogoče, še bolj skerbno je varoval drugi biser, sveto deviško čistost. Na podlagi kerstne nedolžnosti, s katero je v samostan prišel, je to angeljsko čednost zdaj še z novo obljubo posvetil, ter jo je z Božjo in Marijno pomočjo pa z lastnim prizadevanjem ves čas v naj lepši neomadežani lepoti ohranil. „Dve reči“ — tako je rekel sam svojemu dušnemu vodniku — „mi dajate veliko tolažbo, za katero ne morem Boga zadosti hvaliti: da sem namreč deviško čistost v njenem cvetju neomadežano ohranil, in pa da nisem nobenega odpustljivega greha vedoma storil.“ In o drugi priliki je ravno tako odkritoserčno povedal, da nikdar tudi še celó nobene misli zoper „angeljsko čednost“ ni imel. Tako je bil srečen, da celó nikakoršnih skušnjav ni imel zoper sveto čistost; tudi v sanjah ni bil nadlegovan.

Tolika čistost in svetost je bila seveda posebna milost božja. Toda milost si je treba sprostiti, ali pa

zaslužiti. Oboje je bilo pri Berhmansu. — Njegova obilna pobožnost nam je že znana; v samostanu pa si je še pomnožil in spopolnil, kar je imel od pred v navadi. Vsi so ga imeli za izgled v molitvi; kajti znotranja serčna pobožnost se je tudi na zunanje kazala: klečal je ves čas nepremaknjen s sklenjenimi rokami, z veselimi nebeško ginjenim obrazom — ves zamaknjen. Razmišljenosti v molitvi še skor poznal ni. Če je kako cerkev obiskal, se je berž v molitev tako globoko zatopil in zamislil, da ga je moral njegov spremljevalec večkrat poklicati in opomniti, da je že čas potekel. Nekteri tovarši njegovi so zato prav radi blizo njega poklekali, da bi bili njegove pobožnosti deležni, da bi se ogreli in vneli od njegove gorečnosti. Nek imeciten gospod je bil tako ginjen, da je ravno zavoljo njega začel pridno v cerkev hoditi. „Vselej ga vidim“, je rekel, „na odločenem tistem prostorčku klečati in moliti z veselo žarečim obrazom, s pobešenimi očmi, s sklenjenimi rokami kakor svetnika; in res ga imam za pravega svetnika.“ — Po šestkrat in še večkrat na dan je obiskoval presv. Rešnje Telo. Ker je hotel v vseh rečeh družim enak biti in na zunanje nič posebnega za-se imeti, je sicer tudi on le ob nedeljah in praznikih pristopal k mizi Gospodovi, pa vselej z največim hrepenenjem in nenavadno pobožnostjo. „Vselej občutim“, je rekel, „čisto novo moč v sebi, kadar sem se nahanil s tem kruhom močnih; moja duša hrepeni in koperni, ko se teden h koncu nagiblje.“ Če je med letom prišel kak zapovedan praznik na nedeljo, je ves žalosten rekel: „Ta teden zgubimo eno obhajilo.“ — Prav posebno ljubezen in pobožnost je imel do Matere Božje. „Ko je bil že blizo smerti“, tako pripoveduje njegov verstnik, „sem ga nekega dne vprašal: Brat Berhmans, povejte mi zdaj, kateri vam je bil naj imenitniši pripomoček za zveličanje? Odgovoril mi je naravnost: To vam rad razodenem: od tistega dne, ko sem se odločil za popolnost se prizadevati, sem sklenil za podlago imeti pobožnost do presvete Device. In Njej se imam tudi zares zahvaliti za vse, kar sem v tej zadevi dosegel.“ Tudi sicer je večkrat rekel: „Če Marijo ljubim, sem gotov svojega zveličanja in redovne stanovitnosti; če Marijo ljubim, bom od Boga vse prejel, vsegamogočen bom.“ V njegovih spisih se nobena reč večkrat ne ponavlja, kakor sklep, Marijo ljubiti, in Njej zvesto in vdano služiti: „Nikdar ne bom počival, dokler ne dosežem prav priserčne ljubezni do svoje presladke Matere Marije.“ Kakor se je zjutraj zbudil, jo je pozdravil, preden je spat šel, se skoraj ni mogel dovelj vdano posloviti od Nje; preden je kaj zavžil, preden se je šel učiti ali razvedrovat, in sicer brezštevilo krat med dnevom, Jo je s sinovsko vdanostjo počastil. V vsaki potrebi je najpred pri Njej pomoči iskal za-se in za druge. Njegov tovariš, ki je bil z njim v eni sobi, je na tem spoznal, kdaj ga zeló glava boli, če je bukve odložil in začel rožni venec moliti. Le-to molitev je zeló rad molil in tako pobožno, da je na vse drugo med tem pozabil in ni vedel, kaj se krog njega godi. Po noči v spanji je imel prvi čas rožni venec ovit okrog roke, pozneje okrog vrata. Njegov navadni izdihljaj je bil: „Marijo hočem ljubiti“, ali pa, „Marija, Tebe ljubim!“

Ali je mogoče, da bi tako pobožno in molitveno serce ne bilo ob enem tudi sveto in čisto?

Vendar ne le samo z molitvijo, ampak tudi z lastnim trudom in prizadevanjem si je kolikor toliko zaslužil to posebno milost božjo.

(Dalje nasl.)

Pojdite k Jožefu.

(Pristavek k prešnjim spisom.)

Te dni sem dobil iz Štajerskega od visoko častitega gospoda prijateljsko pismo, iz katerega naj v večji čedenje svetega Jožefa to-le posnamem:

Da med brezštevilnimi svetniki za Marijo Devico, preblaženo Gospó presvetega Serca, sveti Jožef, varh presvetega Jezusovega Serca, v nebesih naj večjo čast in oblast ima, tega me sledeči resnični dogodki ne le učijo, temuč v globočini serca prepričujejo. In vest mi ne dá mirú, serce me žene, da to očitno po „Danici“ razglasim, naj bi k mogočnemu priprošnjiku svetemu Jožefu se zatekali in pri njem p-moči iskali, katerikoli so v kaki sili ali potrebi; zlasti še, kateri so v nevarnostih, da bi se kaj ne pregrešili zoper šesto in deveto zapoved Božjo; ker sveti Jožef je posebni varh svete nedolžnosti in prelepe čistosti.

1. Jaz, Terezija Polak, iz št. Pavla doma, in uboga dekla v Celji, 40 lét stara, sem bila hudo zbolela. Noga se mi je bila na treh krajih odperla. Štiri leta sem hudo terpela; noga mi je vedno huje otekala. Zdravniki mi déjo, da moram službo pustiti in v miru ležati, ako hočem še kake dve leti živeti. ... Jaz uboga sem prestrašno terpela; cele noči sem prebedela; neznansko me je pikalo in peklo, kakor da bi odeja gorela na meni. V tej moji britkosti me obišče moja prijateljica, in ko me vidi v tolikih bolečinah vso pobito, mi reče: „Ti, pas svetega Jožefa ti bo pomagal; sej so v premišljevanji svetega križevega pota govorili tudi od moči tega pasa.“ — Poprosim toraj gospodičino Vovk, da mi je preskerbela pas svetega Jožefa. Ko o Binkoštih pretečenega leta res dobim blagoslovljeni pas svetega Jožefa, opravljam v čast svetemu Jožefu več devetdnevnic, se mi noga zaceli, in zdaj sem čisto zdrava, ter si zopet svoj kruh služim in vedno hvalim Boga in svetega Jožefa. Vest mi pa ni dala mirú, dokler nisem sklenila to ozdravljenje po „Danici“ razglasiti.

2. Jaz, Terezija Kopriva, sem v ušesih dalj časa bolehal; slednjič sem tako oglušela, da v cerkvi nisem več orgelj slišala. O zares žalosten je bil moj stan! Zvem pa za pas svetega Jožefa. Vzamem ga, in pričem opravljati devetdnevnic v čast svetemu Jožefu, in že tretji dan dobim posluh, ter na tanko slišim, kakor pred boleznijo. Čast in hvala Bogu in svetemu Jožefu!

3. Jaz, Marija Dimec, sem bila tako hudo bolna, da sem v nezavednosti ležala; in mašnik so mi podelili le sv. poslednje olje in mi že dali papežev blagoslov. Molile pa so za-me, z mojim spovednikom vred, pobožne tovaršice; in zdelo se mi je, da vidim belo podobo svetega Jožefa z nebeškim Detetom v naročji, kakoršna je v Celji nad cerkvenimi vratami, in odleglo mi je, da sem tudi ozdravela. Dalj časa sem bila zdrava. Začelo me je pa po glavi neznansko tergati. Ovežem si roke s pasom svetega Jožefa; in kakor čudna sapa me prešine, in vsa bolečina zgine.

4. Veliko jih terdi, da odkar nosijo blagoslovljeni pas svetega Jožefa, veliko lažje premagujejo vse skušnjave, in da jim sveti Jožef v mnogoterih časnih zadevah prečudno pomaga.

Naj bo vse v večji čast Božjo in v čedenje svetega Jožefa!

Kdor želi več tega zvedeti, in kdor želi biti poseben častivec svetega Jožefa, naj si omisli čedne bukvice „Vijolice svetega Jožefa“, ki so prav primerne tudi za „Marijne Šmarnice“; pa naj še si privzame majhne bukvice „Pas svetega Jožefa“. In če se hoče še posebno prikupiti temu mogočnemu priprošnjiku za ves čas svojega življenja in še posebej za zadnjo uro,

naj pristopi v našo „družbo vednega čedenja svetega Jožefa“.

J. V.

Sv. Jožef, mogočen besednik za grešnike.

V misijonskih sporočilih „Lettres du Scholasticat S. J. de Mold“ 1881, ktere na Angleškem izdajajo s Francoskega pregnani oo. jezuiti, poroča misijonar iz Chile-a sledečo dogodbo:

Molil sem na veliki četrtek pred sv. Rešnjim Telesom; kar me pokličejo k bolniku, ki se že več lét ni bil spovedal. Čeravno so na njegovo prošnjo po-me poslali, vendar ko so mu moj prihod naznanili, ni nič več od spovedi hotel slišati, rekoč, da je preslab, pa tudi nepripravljen za tako sv. opravilo.

In res, iz sobe, kjer je revež stokal, prihajal je neprenašljiv, že popolnoma mertvaški duh. Ali vse to me ni zbegalo, temuč trdno sem upal, da še ni prepozno dušo umirajočega rešiti, in ostal sem ter v voljo Božjo vdan dolgo čakal in goreče molil: „Iz globočine vpijem k tebi, o Gospod! Gospod usliši moj glas“, glas namreč, da ne bi tej ubogi duši odtegnil svojega usmiljenja. Vmes pa sem včasi prosil strežnike bolnikove, naj ga opomnijo, da duhoven še čaka zunaj zunaj, in je vsaki trenutek pripravljen še pred smertjo ga z Bogom spraviti. Ali nesreča, da odgovor njegov glasil se je vedno, da ne.

Ko je tako pretekla cela dolga ura, mi naznani bolnik, da se mi prav serčno zahvaljuje za moj trud in mojo dobro voljo; pa sedaj naj le odidem. Vendar tako, da bi kaj ne opravil, se nisem hotel verniti. Pri svojem prihodu sem se bil namreč z detinskimi zaupanjem in serčno ljubeznijo zatekel k svetemu Jožefu, in sem ga ponižno prosil, naj zavolj Jezusa in Marije sprejme tudi tega ubogega grešnika za svojega rejenca; naj oživi v njem misel na večnost in na križanega Jezusa in mu vtisne globoko v serce občutke svetega strahu božjega. In slednjič, ker sv. Cerkev sv. Jožefa časti kot posebnega patrona umirajočih, priporočil sem mu še posebno za smertno uro dušo in telo bolnikovo. Tako sem pač v zaupanju na sv. krušnega očeta Zveličarjevega in priprošnjika umirajočih tudi dve uri in še dalje lahko čakal na rešitev neumerjoče duše.

Res da, tudi druga ura je že skoro bila minula. S toliko večjo pobožnostjo sem se toraj zatekel k sv. čistemu ženinu in zvestemu varhu preblažene Device in Matere Marije, ter molil in prosil tembolj goreče: „Odreši, o Gospod, dušo svojega služabnika vseh grešnih vezí, da se zopet zbudi v slavi vstajenja in razveseli med tvojimi izvoljenimi in svetniki“, čim bolj se je bližala smert nesrečnemu. Med molitvo pa se mi zbudi misel, katero sem cenil kot od svetnika poslano in govoril sem sam seboj: „Sv. Jožef mi le vzrok kaže, zakaj se ubožec tako dolgo in tako terdovratno vsaki spovedi zoperstavlja.“ Potem sem poprosil blagoslovljene vode, stopil pred sobo bolnikovo ter duri in prag v imenu presvete Trojice trikrat pokropil, rekoč: „Pobéri se satan v imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa!“

Komaj sem tretjič te besede izgovoril, že bolnik svoje hčere po meni povprašuje. Odgovorijo mu, da se nisem zmenil poprej za njegove besede, in še vedno čakam. Sedaj pa mi dovoli, da smem k njemu.

„O moj Bog, zahvaljen bodi; o premilostljiv Bog, kako sem ti hvaležen!“ zdihoval je, ko me zagleda, in jokal je, kakor dete.

Oni kužni smrad pa se je med tem čisto spremenil. In ravno ta dub, kakor nektera druga znamenja poter-

jala so mi slutnjo, da si je tukaj svoje žertve iskal hudi duh. Navzoči so pripisovali to čudno spreobrnjenje blagoslovljeni vodi.

Kmaló potem se je bil bolnik spovedal. Ko pa ga vprašam: „Želite morda zjutraj tudi sv. Popotnico sprejeti in z zakramentom sv. poslednjega olja prevideni biti?“ mi odgovori: „O ne, ne jutri, temuč danes še, kajti drugač bi bilo prepozno.“ Tako se je tedaj zvečer o poli šestih tudi zgodilo. O polnoči pa je srečno v Gospodu zaspal in umiraje še izdihnil presladke imena: „Jezus, Marija, Jožef!“

Poročilo pa sklepa misijonar tako-le: Vselej sem na sv. Jožefa in na čudežno moč blagoslovljene vode imel veliko zaupanje; toda tako očitno in tako mogočno, kakor pri tem grešniku, se dobrote tega svetnika in česnatnega djanja blagoslovljene vode nisem nikdar prepričal.

Iz povedanega pa se lahko marsikaj učimo.

Pred vsem prosimo z velikim zaupanjem sv. Jožefa, naj bode tudi naš krušni oče in varh v vseh dušnih in telesnih nevarnostih, in naj nam pridobi srečno zadnjo uro, akoravno smo njegovi nevredni častitelji. Ne pozabimo njegovih velikih dobrot do ubogih grešnikov, posebno umirajočih. Molimo toraj ravno sedaj o velikonočni spovedi, da bi na njegovo priprošnjo mašniki in spovedniki prav veliko grešnikov spreobrnili. Posebno pa mu priporočujmo katoličane po velikih mestih, katerih množina morebiti že več lét v tem svetem času nobene spovedi opravila ni.

O sv. Jožef, odverni s svojo priprošnjo pri presvetem Sercu Jezusovem grešnike od hudobnega življenja; daj jim premagati strah in sramožljivost v spovedi, ter se zopet enkrat dobro in odkritoserčno spovedati!

Sv. Jožef, pomagaj mašnikom in spovednikom, da enaki dobremu Pastirju zgubljene ovčice s poterpežljivostjo in ljubeznijo vodijo k Jezusu, k zdravniku naših duš!

Povedano spreobrnjenje pa nam tudi sv. blagoslovljeno vodo rabiti priporoča.

Ako sv. zakramente vredno prejememo, vdeležimo se zasluženja in sadú terpljenja Kristusovega; toda tudi po blagoslovilih (zakramentalijah) nam Bog veliko milosti deli. K slednjim se šteje tudi blagoslovljena voda. Kdor se ž njo skesan pokropi, si zbrisuje odpustljive grehe in kazni, ki smo jih s takimi grehi zaslužili. Verh tega nam daja blagoslovljena voda moč in pogum, da se ustavljamo skušnjavam in premagamo skušnjave in skušnjavca.

Gledé na to je resničen pregovor: „Blagoslovljene vode se hudič boji.“

Ne sramujmo se tedaj nikdar blagoslovljene vode in ne kropimo se samo v cerkvi, ampak tudi v stanovanjih, posebno gredé k počitku.

Najbolj učeni in pobožni možje, kakor sv. Tomaž Akvinski, kralji in knezi, n. pr. sv. Ljudevit, sv. Lavoslav, sv. Kazimir so se pogosto in spoštljivo posluževali te zakramentalije; tudi mi ne opušajmo tega svetega pomočka sv. Cerkve, kakor bi bila kaka stara vraža. Kužljivi jozefinizem je med drugim tudi blagoslovila vernikom pristudoval!

Sv. Cerkev pa celó odpustke deli, ki naj bi nas nagibali, da si v svoj lastni prid radi segajmo po blagoslovljeni vodi.

Papež Pij IX podelili so 23. sušca 1866 vsem vernim vselej, kadar se z blagoslovljeno vodo pokropijo in prekrizajo s skesanim srcem rekoč: „V imenu Boga Očeta in Sina in sv. Duha“, 100 dni odpustkov.

Lukavski.

Ogled po Slovenskem in dopisl.

Za petdeseti rojstni dan prečast. gosp. prof.

J. Marnu.

Ledino slovenstva
Zarašča še mah,
Ker malo je onih,
Ki trebijo prah.

Kar pesnik buditelj
Zatisne oči,
Na slovstvenem polji
Sneg merzel leži. —

A spet po dobri
Se zbuja spomlad,
Led debel se taja
Slovenskih livad.

Je dela obilo,
Premalo pa rok,
Ker materi manjka
Doraslih otrok.

Poti se in trudi
Osamljen ratar,
Mu delo razdeva
Sovražen vihar.

Ko gleda krog sebe,
Slovenca navdá
Otožnost prebritka
In tuga duhá.

K nebesom zdihuje
In prosi Boga,
Sinov da naj Slavi
Nadarjenih dá.

Pobožna molitev
Oblake predré,
Bog matere Slave
Uamilil se je.

In krepkih obilo
Ji dal je sinov,
Ki čast so sedanjih,
Bodočih rodov.

Med slavnimi sveti
Se znano imé;
Gorečnost ga kinča
In dobro sercé.

Gospod ga v svetišče
Je svoje pozval,
Darov mu odličnih
Obilo je dal.

Slovenski mladini
Postane vodnik
H kreposti jo vodi,
Ji zvest učenik.

Pot solnčno ji kaže,
Ki pelje v nebo;
Za narodov blagor
Jo vnema gorkó. —

Marljiva bučela,
Se trudi močno,
Da polni satovje
Sè sladko sterdjó.

Enako on marno
Se trudi za nas,
In iše in piše,
Deluje vsak čas.

Kar pisal pisatelj,
Kar pesnik je pél,
Pozabljene tmíne
On nam je otél.

Nam dušo ogreva,
Nam zbuja sercé,
Kar v míli besedi
Spodbudno pové.

Minuli so časi,
Pretekla pomlad,
In v trudu dozorel
Že mnogi je sad.

Slovenija gleda
Hvaležno okrog:
Že delavcev novih
Je ljubi dal Bog.

Očetu sinovi
So ponos in čast,
Učitelju slava
Učencev je last.

Zato pa v višave
Obrača oko
K Gospodu gospodov
Pošilja prošnjo:

Naj srečo obilo
Da njemu povsod,
Ki danes obhaja
Svoj rojstveni god.

Dans Abraham javlja
Mu petkrat desét,
In v množico častno
Hiti ga sprejét. —

O Bog, ki podpiral
Si petdeset lét,
Podpiraj ga dalje
Premilostno spet;

Da narodu dolgo
Koristil še bo,
In sebi zaslužil
Prekrasno nebó!

St.

Iz Ljubljane. V posvet za spominek, ki naj bi se postavil r. dr. Jan. Bleiweisu vitezu Terste-

niškemu, je sestavljen odbor iz kranjskih deželnih poslancev, ljubljanskih meščanov in zastopnikov narodnih društev v Ljubljani. Ta odbor je soglasno sklenil, da naj se spominek postavi na očitnem prostoru in pričakuje v ta namen pomočkov od slovenskega naroda. Darove sprejema odborov blagajnik g. Luka Robič, c. kr. viši davkarski nadzornik v pokoju in deželni poslanec. Pervomestnik pri odboru je g. dr. Jernej Zupanec, c. kr. notar itd., tajnik pa g. Fr. Ravnikar. Drugi odborniki so gg.: Kan. dr. A. Čebašek, Jan. Dogan, Peter Grasselli, J. N. Horak, Iv. Hribar, J. Jerič, K. Kljun, Mat. Kreč, J. Murnik, Srečko Noll, M. Pakič, dr. Fr. Papež, Fr. Potočnik, Srečko Stegnar, L. Svetec, dr. Iv. Tavčar.

Ker je tudi pri r. vitezu dr. J. Bleiweisu, kakor pri vsakem človeku, boljši in plemenitiši del duša njegova, bode gotovo odbor ranjkemu in pa slovenskemu narodu močno vstregel in prvega svojega rodoljuba naj bolje v spominu ohranil, ako zraven spodobnega spomineka iz kamna za ranjcega vstanovi obletnico s sv. mašo, n. pr. v stolni cerkvi. S tem pogojem bi se tudi veliko obilnije darovalo za omenjeni spominek.

Ljubljanski postni pastirski list. (Dalje.) Po pre mnogih naj tehtnejših dokazih, kako je dolžnost nedelje in praznike posvečevati, pravi dalje pastirski list, da se sicer v naši deželi prazniki in nedelje posvečujejo še zvesto; ali vendar da smo prišli na slabeje, da se že tudi pri nas čuje iz delarnic in tovarnen ob nedeljah in praznikih včasih kladvo in drugo delavsko orodje, da se ob nedeljah in praznikih po prodajalnicah prodaja, med tem ko se v velicah svetovnih mestih mnogokrat še prav nad prodajalnicami nekatoličanov — nam katoličanom v sramoto — bere napis: „Ta prodajalnica je ob nedeljah zaperta“. Dalje, da so tudi pri nas že nekateri, ki, mesto da bi se službe Božje vdeleževali, nedeljo in praznik v jutro opravljajo hlapčevska dela, popoldne pa gredo na veselice; morda so kateri, ki delajo vso nedeljo, da po svoje v požrešnosti praznujejo ponedeljek brez dela. Tudi še se pusti kdo preslepiti posestnikom in mojmstrom, ter ob nedeljah in praznikih zida ob hišah, na travnikih kosi, in drugo, — in to še med jutranjo ali popoldanjo Božjo službo — vsemu prebivalstvu v spodtiko. — Še pogosteje pa, kakor po hlapčevskih delih, se ne mara prazniki in nedelje onečastujejo tudi pri nas s tem, da se nekateri že praznikov predvečer udajo nezmernosti življenja in tako ubijejo vso noč, praznikova jutra pa, ne da bi se Božje službe vdeležili, prespé. Nekateri morda v nedeljo in praznik mesto zapusté in gredó, ne da bi bili tû poprej pri Božji službi, na kmete; na deželo dospévši se ne zmenijo več za cerkev, ter so tako v pohujšanje še nepopačenim tamošnjim ljudem. Zgoditi se utegne, da se — če tudi le nekateri — takim prišlecem na deželo dajo pregovoriti, ter gredó ob nedeljah in praznikih za vodnike in nosáče z njimi na goré, sploh na izlete, ter so prav tako kot óni brez Božje službe Gospodov dan. — Ljubljani v Gospodu! ko bi šli po tej poti, kot so jo začeli tudi v naši deželi nekateri, naprej, osramoté nas pagani, ki so — kakor n. pr. Rimljanje — hlapčevsko delo v praznik velévali z denarno kaznijo poverniti. Osramotil bi nas znamenit pagansk učenjak, ki je na vprašanje: kaj da se v praznik delati smé, odgovoril: „To, kar se brez škode opustiti ne more.“

Razun tega, da nas veže Božja zapoved nedelje in praznike posvečevati, je pa njihovo praznovanje tudi v našo telesno in dušno korist.

V telesno korist nam je v praznik počitek od dela; ker delo, kadar se le prenapné, človeka ugonobi. Zato tako-le terdi celó znan sovražnik kerščanstva: „Kaj

naj mislim o teh, ki ljudstvu hočejo praznike vzeti, govoreč: s prazniki se ljudstvo odvráča od dela? Taka terditev je napačna in brezserčna. Pravični in dobrotljivi Bog, ki hoče, da naj dela ljudstvo, tudi hoče, naj počiva. Če želite delavnega in pridnega ljudstva, dajte mu praznikov.“ Tako nam nasproten mož. — Jaz pa Vas, ljubi gospodarji in gospodinje le prašam: kaj pa naj začnejo Vaši ubogi posli, če jim z delom preobloženim vzamete še nedeljski in prazniški počitek; kaj ste si pridobili, če opešajo tako tudi v vašo kvaro njihove telesne moči?“ (Konec nasl.)

Pomanjkanje duhovnov v Kerški škofiji na Koroškem in Slovenci. Leto za letom v Kerški škofiji čedalje bolj duhovnov pomanjkuje. Zadnjih 10 lét jih je umerlo 156, a le 67 jih je stopilo v dušno pastirstvo, tedaj jih pomanjkuje 89. To leto stopijo 4 iz semenišča, pa že sedaj — konec svečana — umerli so 3 izmed svetnih duhovnih pastirjev. Iz tega se lahko razvidi, zakaj da je 182 služb nenameščenih. Ako primérjamo škofijo s sosednjimi škofijami, spoznamo, da nikjer ni pomanjkanje tako občutljivo, kakor pri nas (na Koroškem). V nadškofijah Solnograški, Briksenški in Tridenški pride duhovnemu pastirju oskerbovati 500 do 600 duš, v Kerški pa po 1000. Sicer je ta priméra v Ljubljanski, Lavantinski in Sekovski škofiji še manj vgodna, ker tam pride na dušnega pastirja po 1200 duš. Vender gorati Koratan ni tako gosto obljuden, kakor sosednje dežele; po mnogih krajih živé katoliki pomešani s protestanti, in zaradi tega je pastirstvo sicer majhno, toda raztresene občine veliko težavneje, mimo tam, kjer jih je mnogo skupaj. — Je pa še to pomniti, da po imenovanih škofijah redovniki po mnogih župnijah duše oskerbljujejo, več kakor je to po Koroškem. Ako pa pogledamo naraščaj v dušnem pastirstvu, potem še le vidimo, v kako žalostnih okoliščinah smo tukaj. Iz raznih šematizmov je razvidno: v Solnogradu, v Briksnu in Tridentu pride po en bogoslovec na 5000 do 6000 ljudi, v Ljubljani, Lavantu in Sekovi priméroma na 12.000, v Kerški škofiji na 16.000; dasiravno je sedaj nekaj več bogoslovcev, kakor jih je bilo pred nekaterimi leti. Nekaj posebnega je pa to, da je sedaj priméroma manj Slovencev med bogoslovci, kakor jih je bilo n. pr. okoli leta 1860. Takrat je bila zmirom polovica Slovencev, danes jih je le četrter del. Od kod to? Ali Slovencev po manj hodi v gimnazijo, kakor nekaj? Da, taka je! V letih od 1850 do 1860 je bilo navadno Slovencev po gimnazijah po 24 odstotkov, od leta 1870 do 1880 pa nekako 13 odstotkov; l. 1881 pa jih je bilo v Celovcu 12, v Beljaku pa le 9 odstotkov. — A nemara da Slovenci hodijo v realke ali na učiteljsča, ki se prištevajo tudi srednjim šolam? Koliko da hodi Slovencev na učiteljsče, ni znano, ker tam ne izdajajo programov; a to je dobro znano, da šolske oblasti vselej, kedar se turja slovenski učni jezik, stanovitno terdijo, ni jih učencikov, ki bi bili zmožni slovenščine. Iz tega se menda sedaj daje sklepati, da je na preparandijah le malo Slovencev. Na realki v Celovcu pa je bilo l. 1881 med 155 dijakih le 11 Slovencev, tedaj le 7 odstotkov. Na gimnazijah v Celovcu in Beljaku in na realki tam je bilo zadnjega šolskega leta izmed 601 dijakih le 60 Slovencev, tedaj 10 odstotkov. To so vendar čudne razmere; Slovencev je vsaj 30 odstotkov vsega prebivalstva na Koroškem. Od kod nek pa to izvira? Akoravno je nekaj taci, ki zatajé svojo narodnost, vendar nam to postavljenih števil ne razjasni dovolj. Dalje: zakaj pa so se števila pri Slovencih ravno pretečeno desetletje, kakor smo dokazali iz programov, tolikanj zmanjšale. Ali mar ne zaradi tega, ker ljudska šola, kakoršna je sedaj (na Koroškem), otrók Slovencev ne pripravi

za gimnazijo. Terde Slovence začnejo z nemščino v nemščini podučevati. Taki otroci, ki med seboj javalne kedaj nemški govoré, domá ne slišijo nemške besede, ne naučé se nikdar temelito nemškega jezika; v slovenščini ravno toliko napredujejo (t. j. nič), in tedaj tudi niso zmožni za gimnazijo. Nekdaj so se v domači šoli naučili najpotrebnejšega v maternem jeziku, potem so prišli eno ali dve leti v nemško šolo in so bili najboljši dijaki.

To razmerje na slovenskih šolah je tedaj tudi vzrok pomanjkanja duhovnov. Da je temu tako, lahko se vsak prepriča, kdor le hoče. — Ako srečamo slovenske otroke prihajóce iz nemške šole, jih že od daleč slišimo govoriti slovenski. Navadno pozdravljajo: „Guten Tack“. Ako jih po nemški nagovoriš, gledajo te debelo. Ako jih nagovoriš v gladki slovenščini, te tudi ne razumó, tega jih ne uči nemška šola, le ako jih nagovoriš v njih naréčji, takrat se jim razjasni obraz. — „Ubogi otroci, kar vam nemščine vbijejo v glavo, to se bode kmalo razkadilo, v materinščini vas ne podučujejo, tedaj največkrat ne boste znali ne tega ne unega jezika.“ („Vatld.“)

Iz Zamurskega. (Dalje.) (*Stan v Sudanu. Zatiranja sužnjištva. Abuna Soliman.*) Tudi zdravilstvene zadeve v Sudanu pospešujejo in Hartum ima veliko bolnišnico, ktero je Gordon-paša hotel izročiti katoliškim misijon-skim Sestram, ravno tako tudi bolnišnico v Fošadi; te pa niso mogle naprāv prevzeti, ker je bilo l. 1878 pre-več redovnic pomerlo, pozneje pa se to ni dalo več do-seči, ker je Gordon paša bil odmaknjen.

Turška vlada je zdaj veliko bolj človekoljubna memo prej, dasiravno bi se Evropejcu tudi zdaj večkrat morali lasje ježiti. Misijon in konzuli si zdaj zlasti pri-zadevajo trgovstvo s sužnji popolnoma zatreti. Da bi se ložej nadzorovalo to ostudno počenjanje, so pomnožili muderije, več okrajev napravili. Dalje so ob Rudečem morji velik del okrajine odločili od Sudana in so ondi postavili vélikega poglavarja, ki vlada čisto neodvisen od Sudana.

Sedanji Sudan, po uni odločitvi ob Rudečem morji, šteje 13 muderij. Ker turški vradniki prezeló po turško gospodarijo, so po večem Evropejci prvi vradniki v deželi; pa tudi izmed tih je marsikteri močno po turški šegi začel delati. Evropejskih vradnikov je zdaj 10, med temi njih 6 nemškega jezika zmožnih: Giegler-paša, pod-guvernér; Emin-bej, emir ob ravniku; Karol Berghoff, inspekcijonski vradnik ob Beli reki; Ernst Marno, emir v Fošadi; bej Rudolf Slatin, mudir Darski (Darfúr), Dunajčan; dr. Zurbuchen, zdravilstveni nadzornik, Švicar.

Da bi se s Porto sklenjene pogodbe oziroma na sužnjiško trgovanje tudi res in resno zverševale, je evropejskim konzulom dano nadzorstvo, in v ta namen (le samo?) se je 21. mal. travna 1881 v Hartumu vsta-novil francoski konzulat, pa tudi angleški konzulat je napovedan. C. kr. avstrijski konzulat, ki je zlasti v brambo za misijon vstanovljen, z vso določnostjo dela že od l. 1850. To težavno službo opravlja misijonski član g. Fr. Jož. Hansal, vitez Franc Jožefovega reda — že 18 lét, in dolgo časa je ob enem namestoval tudi Nemčijo, Anglijo, Francijo, Italijo in Rusijo. Vsako ne-deljo na konzulatu vihrá c. kr. zastava, v znamenje, da varuje katoliško reč. Zdaj tudi drugi konzuli o tacih dnevih svoje zastave izobešajo.

V teh okolišinah je misijon postal moralična moč, ktera vladi po turškem kalupu ni prijetna, vendar si pa prizadeva s „cerkvijo“ (misijonom) v edinosti živeti. Zdaj, ko se Sudanu odpira lepši prihodnost, se vidi, kako važen je misijon v Hartumu. Abuna Soliman je bil mnogoterno obsojevan, da se je v Hartumu tako ob-širno vstanovil, pa daroval toliko misijonarjev. Delo

njegovo tukaj je bilo do obupanja težavno, toda njegov pogum in zaupanje brezmrno, in zato se njegovo imé s spoštovanjem imenuje. Do ravnika (ekvatorja) je znano imé „Abuna Soliman“ in mnogi, ki so z njim govorili, se ponašajo s to srečo, česar se je pisavec (misijonar Dichtl) sam prepričal. Njegovo imé se preseljuje od rodú do rodú in o njegovem djanji tukaj bi se dale cele bukve popisati. (Dalje nasl.)

Oddani darovi in zbirke „Zgod. Danice“. (Dalje.) 10. svečana poslal za Mons. Alf. Ratisbona 75 gold. v Pariz.

16. sveč. izročil č. g. M. Sajé-tu 1 gl. za zvonove v Štangi.

24. sveč. č. g. župniku J. Mesarju poslal 207 gl. 30 kr. za ondotno cerkev.

28. sveč. oddal pn. g. kan. A. Zamejcu 260 gl. 71 kr. za cerkev Jezusovega presv. Serca.

1. sušca. Č. g. župniku Horjuskemu za pogorelce v Zaklancu oddal 46 gl. 50 kr.

3. sušca gosp. kan. A. Zamejcu, vodju sv. Detiu-stva, izročil 159 gl. 39 kr.

4. sušca pn. g. kan. in župniku Ant. Urbasu 60 gl. zbirka za usmiljene Sestre v Adrijanopolu. (Op. Nekaj tega denara je bilo od dobrotnikov izročeno neposredoma g. kan. Urbasu. Vr.)

4.-6. sušca izročil dvema redovnicama iz Naza-reta pri Banjaluki 23 gl. 23 kr., pa zvezek ss. podobic. Po ravno teh poslal 27 gl. za čast. redovnike Trapiste v Bosni; za cerkev, ki se ima zidati, 11 gl. 32 kr.; za P. Francev misijon v južni Afriki 3 gld. Ravno tema Sestrama tudi: 1 mašni plajš z vso pripravo; 1 mo-štranco, več purifikatorjev in pál, velik zaboj s sliko itd., ki je bila prišla iz Gorice, pa za g. mis. Laha nekaj korp., pál in purifik.

15. sušca č. g. župniku J. Mesarju zopet izročil 40 gold. za Bistriško cerkev v Boh. — Ravno ta dan oddal preč. g. župn. in kan. Ant. Urbasu za cerkev Jezusovega presv. Serca zopet 172 gl. 42 kr.

Vse mi izročene intencije sem poslal na odmenjene kraje, večí del g. mis. V. Lahu.

Razgled po svetu.

Krivošjanski upor, kakor naznanujejo, je po večem zatert, ker z bitvami 8., 9. in 10. sušca so avstrijske vojne dobile vse bolj vterjene kraje ondotne dežele v oblast. Presvitli cesar je velikemu poveljniku baronu Jovanoviču, poveljnikom in vojakom naznanil svojo za-dovoljnost.

Rim. Sv. Oče so 12. t. m. prvi pot sprejeli pru-skega poslanca pl. Šlőzer ja. Rekel je, da zedinjenje bi bilo že davno doveršeno v vsih točkah, ako bi bilo na njem. Dobro znamenje je tudi to, da v poslanstvu sta kancler sam in en tajnik katoličana.

Veliko in pomislika vredno resnico je izrekel „Va-terland“, to namreč, da véliki kapital (denarni boga-taši) se vé davkov tako ogibati, da ga celó naj bolj bistri finančni minister ne more doseči; pri taki pred-pravici pa vendar po večerno-evropejskih državah le „kapital“ gospoduje. Tedaj: denar skupaj grabiti in véliki zvonec nositi — to že, to; davek po priméri pre-moženja plačevati, tega pa ne!

Iz Madrida naznanujejo časniki 20. pros. tekočega leta naslednjo dogodbo.

Včeraj ob zoru so se kralj in kraljica in pa kra-ljeve visokosti Izabela in Evalija s Pritira domú vra-

čali. V klanecu ceste Vikolvarske srečajo mašnika s presv. Rešnjim Telesom gredočega k bolniku. Kraljeva družina stopi iz voza, služabniki s konj, in mašnik s sv. R. Telesom gre v voz. Veličanstvi in princesinji sv. Popotnico spremljajo z gorečimi svečami do ceste general-Pardinasove za Elizejskimi poljanami. Bolnik je 40letni branjevec Peter Torcal y Colon, in ima črne kozé. Bolniška soba je tako tesna, da kraljeve osebe niso mogle v nji dobiti prostora, toraj so pri vratih se vdeležile sv. opravila. Potem so spremile sv. Rešnje Telo do cerkve v oddelku Salamanka. Povračaje se v dvor zopet srečajo duhovna s sv. R. Telesom in zopet ga spremljajo do hiše št. 27 na Arenaleki cesti. Bolna, ki je prejela ss. zakramente, je bila 56letna neomožena delavka Vincencija Serrano. Od ondod se spremlja sv. Popotnica na cesto „del Carmen“ št. 16., kjer stanuje 60letni vratar hiše Fr. Juareza, bolan za pljučnico. Kralj in kraljica sta spremljala sv. Rešnje Telo do cerkve; velika množica ljudstva se je pridruževala, ktera jima je navdušeno slavo klicala, ko sta se vračala v kraljevi dvor.

Take vzvišene izglede češenja do presv. R. Telesa in do drugih svetih Bog obuja dan danes v osramotenje mnogim napihnjem, ki že sami ne vedó, kako bi se znašali, da bi bilo bolj nespoštljivo in žalivno zoper vse, kar je sveto in častljivo! V cerkvi, ob cerkvi, očitno na potu napuh žali Najvišega; tudi na pokopališu se nameri kaka prederznost, ki kaže toliko večji surovost, kolikor bolj se taki ljudje z oliko bahajo!

Iz Španjskega se pripravlja velikansko popotvanje v Rim. Na čelu romarjev bodo škofje.

Na Irskem se hudo godi. Angleška vlada je več vojakov tje zagnala zoper svoje lastne otroke, kot pred 15 leti v Krim. Strašne zarote na Irskem so nasledki anglikanskega železnega jarma.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

20. sušca. S. Joahim. — 21. S. Benedikt op. — 22. S. Bazilij m. — 23. S. Nikolaj Flaenski. — 24. S. Gabriel višji angel. — 25. Oznanjenje M. D. — 26. Peta postna ali tiha nedelja.

Zahvale:

Št. 31. Dokler očitno ne spolnim svoje dolžne zahvale po „Danici“, mi vest ne dá mirú. Že lansko leto sem obljubila, da hočem očitno zahvalo dati Naši ljubi ljubi Gospéj presv. Jezusovega Serca in sv. Jožefu za toliko toliko dušnih in telesnih dobrót in za varstvo, ki sta ga sprosila meni in mojim — in še posebno, da je moj sorodnik tako težko poskušnjo, ktera mu je velike skerbí delala, tako srečno opravil na Dunaju, potem pa tudi hitro dobil potrebno in dobro službo. Bodi njima in po nju Njemu, od kterega prihaja vse potrebno in dobro, večna hvala, slava, ljubezen dajana vekomaj!

V Ljubljani, 13. sušca 1882.

A.

Št. 32. Mladeneč se je bil zmešal; njegova mati, vsa žalostna, je iskala pomoči; ali ni je našla. Svetuje se ji, naj opravljajo devetdnevnicu k Materi Božji, in ko se opravi več devetdnevnic, je mladeneč popolnoma zdrav. Mati se je od veselja jokala, da je tako ozdravel in sedaj rad dela in moli, da še nikdar ni bil svojim staršem v tako veselje. Bodi toraj priserčno hvaljena in češena Naša ljuba Gospá! S tem spolnimo obljubo, če ozdravi, da bomo po „Danici“ razglasili.

Št. 33. Deklica je bila hudo bolna in je prosila, da bi za njo opravljale devetdnevnic, ker bi še rada ozdravela; in ko se jih je več opravilo, pa tudi še sama, in tudi k svetemu Jožefu, do kterega ima veliko upanje, se je ozdravila in šla v cerkev, kar že pred več časa ni mogla. Zdaj želi, da bi se to razglasilo v hvalo Bogu, Materi Božji in sv. Jožefu.

V Tomaju, 12. sušca 1882.

Št. 34. Duhoven je posebno hvaležen N. lj. G., sv. Jožefu, vsim angelom in svetnikom Božjim za neke posebne prejete dušne in telesne dobrote, in priporočuje se še dalje v bratovsko molitev.

F. K.

Št. 35. Popolnoma za smert sem bila bolna, nič se nisem zavedila, molile so se za me mertvaške molitve; obljubila pa me je bila že prej sestra na Dobrovo, in res se mi je zboljšalo ter sem pri življenji ostala. Češena bodi torej presv. Marija D. Dobrovska!

Iz Šmartna, 15. sušca 1882.

Marija K.

V molitev priporočeni:

Spreobrnjenje nekega grešnika. — Serčno priporočena oseba v prošnje do N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefa, da bi se ozdravila rana, ki jo že nekaj lét nadleguje in je že veliko stroškov prizadela, zdaj pa še vedno večji skerb dela, ker je malo upanja, da bi se zboljšalo. Ako bo uslišana, se serčna zahvala naznani. — Serčno priporočeni, kakor že samo po sebi, vsi dobrotniki dijaške kuhinje, da bi se spolnile vse njih serčne želje, prošnje in vošila. — Vsi katoliški verniki, posebno veliki grešniki, priporočeni za dobro velikonočno spoved in sv. Obhajilo. — Mati priporoča zeló napačnega in hudobnega sina v poboljšanje. — Dobra oseba serčno priporoča sebe in svojega brata v brat. molitev, da bi na priprošnje N. lj. G. in sv. Jožefa bila rešena bolezní v glavi. — Ravno tako duhovni pastir in neka bolna mati za zdravje. — Dve osebi za ozdravljenje od hudih bolezni, če je Božja volja. — Oseba v telesnih in dušnih potrebah za živo, gorečo ljubezen. — Že 7 lét boleha oseba. — Na kervi bolna žena. — O Naša ljuba Gospá presv. Serca! Tolikrat mi je bilo že pomagano po tvoji priprošnji; oh, sprosi mi pomoč Božjo tudi v sedanji hudi zadregi! — O sveti Jožef! Sveta Terezija pravi, kar je po tebi Boga prosilo, je vselej dosegla; oh, prosim te, zadobi mi milost, ktere priserčno prosim!

Opomini k modrosti.

(Iz bukev Sirahovih, iz IX. in X. pogl.)

20. sušca. Zavoljo ženske lepote se jih je že veliko pogubilo; iz nje se poželjivost kakor ogenj vneša.

21. Ne zapuščaj starega prijatla; zakaj novi mu ne bo enak.

22. Ne zavidaj grešniku časti in bogastva; saj ne veš, kakošen bo njegov konec.

23. Pravični može naj ti bodo gostje, in strah Božji bodi tvoja čast.

24. Obračaj svoje misli in vse svoje pogovore v zapovedi Najvišega.

25. Strašen je v svojem mestu jezičen človek, prederzni v svoji besedi pa je sovražnik.

26. Bog in ljudje sovražijo napuh, in vsa neverska krivica je gnjusoba.

Listek za raznoterosti.

V katoliški družbi je preteklo sredo vrednik tega lista obravnaval tvarino: „Tri ss. gore: Moria, Kal-

varija, Vatikan.“ Ker ni dokončal, bode drugo sredo, 29. sušca, doveršil. — Prihodnjo sredo, 22. t. m., pa ima katoliška družba svoj letni zbor.

Družba sv. Mohorja bode letos izdala te-le bukve: Življenje Marije D. in sv. Jožefa; Življenje sv. Elizabete; Občno zgodovino (dalje); Naše škodljive živali (dalje); Slovenske večernice; Koledar za l. 1883.

Z rimskega popotvanja. Lepa šega je po laških cerkvah, posebno pa v rimskih vsih, da na spovednici ravno tam, kjer spovedanec obžalovanje moli — nad omrežjem — je podoba križanega Odrešenika, kteremu pri nogah žaluje vsa skesana Magdalena, pravo ogledalo spokornega grešnika. Morebiti bi bilo primérno svetovati kaj takega tudi gg. župnikom za vse cerkve. Morebiti bi katoliška bukvarna poskerbela za prav primérne podobe? Jaz sem koj v Rimu bil dobil kaj lepih 6 za tri lire za domačo cerkev. A. K.

Nekaj o ss. mašah za ranjce. „Linzer Quartalschrift“ 1881, 4. zvezek, str. 893 nateza dva paragrafa zastran izplačevanja pobožnih zapuščin, v katero versto spadajo zapuščine za ss. maše po ranjcih itd., da namreč c. kr. sodnije ne smejo poprej dedicem zapuščine izročiti, dokter se niso ti s pobotnicami skazali, da so pobožne zapuščine izplačali, ali jih pa za terdno zagotovili; na dalje, da obresti od takih zapuščin že tekó od dné smerti. V „Pravnik“ je bil že nekdo zadevni spis o tem poslal in je upati, da je bil sprejet. Enako se nahaja tudi v zadnji številki „Folium periodicum“ nadškofije Goriške enak tehten spis. (Ali bi ga ne hotel kateri prijatelj ondotnih nam poslati? Vr.) Sploh se priporoča, da bi se ta zadeva po časnikih preresetavala, pojasnila, kako bi se poveršnosti in brezvéstnosti pri poravnanji takih zapuščin za ss. maše itd. v okom prišlo. Pogosto se namreč zgodi, da se zapuščene ss. maše za umerle le prepočasi opravljajo, večkrat tudi kar zastanejo in se za zmiraj pozabijo, duše v vicah pa morebiti leta in leta zastonj na nje čakajo! K.

Imenik teržaško-koparske škofije razkazuje, da stoji teržaška škofija od l. 524 in šteje 87 škofov; koperska je bila tudi l. 524 vstanovljena in je imela do l. 1810 52 škofov, in v tem letu je bila s teržaško zedinjena. Škofijska cerkev v Terstu ima poleg infuliranega prošta še 6 kanonikov in 4 častne kanonike; so-katedralna cerkev v Kopru ima pa s proštom vred 5 djanskih in 3 častne kanonike. Cela škofija šteje v 15 dekanijah 305 duhovnov, izmed kterih je 224 dušnih pastirjev, drugi opravljajo šolske, vojaške in druge službe; penzionistov je 41, kar pričuje, da je večina duhovnov že starih in da škofija ima že več lét pomanjkanje duhovnov. Škofija ima 312 tisoč duš, za ktere je število duhovnov v resnici premajhno. Bogoslovcev je v 1. letu 7, v vseh drugih treh letih pa le 6, tedaj vseh skupaj le 13, dasiravno ima v goriškem centralnem semenišču prostora za 46 bogoslovcev. — Moških samostanov ima 5, namreč dva kapucinska, dva frančiškanska in enega benediktinskega, v kterih je 45 patrov; pa hospic mehitaristov s tremi duhovni. — Nune imajo en sam samostan, v Terstu namreč za benediktinarice.

Zoper potepine je minister Taafe po c. kr. namestništvih vsem okrajnim glavarjem dal ukaz, naj ostro delajo s potepini in lenuhi, kateri prebivalstvo nadlegujejo. Ako sedanje postave ne zadostujejo, bode minister državnemu zboru izročil nov predlog. — Tega bi bilo prav močno želeli, in ker tudi zgubljeni in zanikarni ljudje ne morejo živi v zemljo, delati pa vendar nočejo radovoljno; se bode v tem težko boljši pomoček našel

kakor naprave po deželah, v ktere bi — hočeš, nočeš — vsi taki nerodneži in neredneži morali priti, in bi bili prisiljeni delati in si služiti vsakdanji kruh. Izročiti pa bi se morala naprava kakim redovnikom, ki so zlasti sposobni zgubljene ljudi dušno poboljševati in jih tako rekoč zopet v poštene ljudi spreminjati. S tem bi bilo celim deželam pomagano, najbolj pa potepinom samim.

Presvitli cesar so pogorelcem v Nadanjem selu darovali 500 gl.

Družba katoliških rokodelskih pomočnikov na Nemškem in v Avstriji ima zdaj 580 podružnic in 60.000 udov.

Laški katoličani se zdaj pripravljajo, da se bodo zopet volitev poprijeli, ko pride primérna čas. Grof Salviati, predsednik na kongresu katoličanov, v okrožnici opominja vse katoliške družbe, da naj se vsi, ki imajo pravico voliti, v volitvene zapisnike zapisati dajo.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. župnik dr. J. Sterbenec 3 gl. — Č. g. J. Z. R. 2 gl. — M. Š. 1 gl. — Č. g. Fr. K. 1 gl. — Iz Štajerskega od sv. Križa pri Sl. N. N. 2 gl. — Dijak, ki se ob enem priporočuje v bratovsko molitev, 50 kr.

Za pogorelce v Nadanjem selu: Neimenovan 5 gl. — Č. gosp. Š. Robič 1 gl.

Koledniku sv. Miklavža (za novo cerkev v Bohinjski Bistrici): Nabira za nesrečno farno srenjo v Boh. Bistrici: od fare in čast. duhovšine Šmartna pri Kr. 106 gl. 20 kr. s pristavkom: Vivat sequens.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Po č. g. sakristanu Jan. Porentu neimenovana dobra roka 50 gl. — Premska fara s čast. g. župnikom 15 gl.; g. Ant. Grahor iz Bitinja 1 gld.; g. Jan. Baša 1 gl. (Op. Ti darovi so oddani po drugi poti. Vr.) — Zbirka po č. g. župniku od sv. Križa pri Slatini na Štajerskem 20 gl. — Iz Dobropolja po č. g. Al. Pucu 5 gl. 20 kr. — S Svete gore č. g. M. Absec 3 gl. 50 kr.

Za hišo katoliških rokodelskih pomočnikov v Ljubljani: Č. g. župnik dr. J. Sterbenec 2 gl.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Iz Šmartna pri Litiji 21 gl. 40 kr. — Od Sv. Helene 10 gl. — Od Sv. Duha nad Kerškem 11 gl. — Z Blok 32 gl. — Z Goritice 61 gl. 60 kr. — Z Rovt nad Logatcem 15 gl. — Iz Verhpolja pri Moravčah 12 gl. 30 sld. — Iz Kresnic 18 gl. — Č. g. Šim. Robič 1 gl.

Za misijon č. g. Val. Lah-a v Bosni: Ms. M. P. 25 gl.

Za redovnice presv. Kervi v Bosni: Ms. M. P. 15 gl.

Za sv. Očeta: Č. g. Lovr. Krištofič 2 gl. — Č. g. Fr. K. 5 gl. s prošnjo sv. blagoslova za zadnjo uro. — S Svete gore č. g. župnik M. Absec 3 gl. 50 kr. — G. J. Dogan 2 gl.

Za sv. Detinstvo: Ms. M. P. 10 gl. — Iz Presarij po č. g. kapl. Jož. Regenu 15 gl. 70 kr.

Pogovori z gg. dopisovalci.

††: Prejeli vse poslano in bode opravljeno. — Z. R.: Delo se je pričelo in vse naročeno se bo spolnilo. Vsim gorka zahvala in pozdrav. — G. S. Gb.: Prejeli; hvala serčna! Priloženo oddano brat. vodniku. — G. Kl.: Molitev sv. Tom. pred naukom je sicer že bila v „Dan.“, ni prav davno; utegne se pa o priliki še postaviti. Drugo gl. v dan. listu.